

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

3η ΕΝΟΤΗΤΑ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΙΔΙΟΙ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ

- Τετράδιο εργασιών κείμενο 2. Σελ. 29

Κείμενο 2 [Όταν είσαι ξένος...] [...] Έπιακα δουλειά σ' ένα ρέστοραντ. Νύχτα με νύχτα. Ήταν ευχαριστημένο το αφεντικό. [...] Ο αφεντικός μου δε μου τα 'δινε όλα τα λεφτά. Μου 'δινε ίσα να πορεύω. Τ' άλλα τα βάσταγε, να τα 'χει σιγουρεμένα μούειπε. Πέντε μήνες διάβηκαν, ήθελα να βοηθήσω κι εγώ στο μοιράδι μου τη μάνα μου, τ' αδέρφια. «Να μου δώκεις τα λεφτά, μάστορα» του λέγω. Τόσο το φαί, τόσα ο ύπνος, μου λαγάρισε πενήντα χιλιάρικα. Πήγα να κρίνω, με πήρε από μπροστά. «Καλά είναι» μου λέγει «μην 'κούγεσαι. Θα τα 'παιρνες και μέσα;» Μου 'ρθε να δώκω σε κάτι Αλβανούς από ένα πεντοχίλιορο να του γκρεμίσουν τα τζάμια, μετανόησα. Μου κρύωσε αγάλια η καρδιά. Αποφάσισα και μπήκα στο λεωφορείο μια μέρα με άλλα παιδιά, για την Αθήνα. Σ' ένα χωριό πιο όξω, μας σταμάτησε η πολιτσία. Μπήκαν μέσα, τήραζαν τα μούτρα και μας κατήβαζαν. Μας γνώριζαν, σάμπως νάημασταν σφραϊδιασμένοι. Εγώ προσπάθησα να πιάκω μουαμπέτι με τον διπλανό μου, τάχα ότι είχαμαν να κάνομε, δε με χαμπάρισε. Με κατέβασαν και μένανε. Κατέβασαν κι έναν άνθρωπο που πελεκιόταν ότι ήταν απ' τη Γουμενίτσα. Έγινε ανακατωσιά, χώθηκα σ' έναν χαλέ στο καφενείο. Έκατσα πολλή ώρα, βγήκα, είχαν φύγει. Πήγα πάλε στη Γουμενίτσα. Μου 'πιακε η πλάκα το ποδάρι, σ' τούτην πολιτεία. [...] Την άλλη μέρα πήγα πάλε στην Ομόνοια. Είδα έναν απ' το χωριό, απ' το σόι. Γύρισε αλλού. Στο χωριό ήμασταν άβγαλτοι από τα σπίτια. Δεν του έκρινα κι εγώ. Μπίτισαν τα λεφτά, κοιμόμουν τις νύχτες σε γιαπιά ή απουκάτω στο μετρό. Το πρωί έρχονταν πολλοί ντόπιοι με αυτοκίνητα και διάλεαν παιδιά για δουλειές εργατικές. Μαζεύονταν τα παιδιά τροϋρω μελίτσι, φώναζαν, πελεκιόνταν. Έπαιραν κάνα δυο, έφευγαν. Εγώ δε ζύγωνα. Αν μου έγνεφε καένας, πήγαινα. Κατόπι σβαριζόμασταν σε κείνον τον τόπο, ξυλάγγουρα, μέχρι το νύχτωμα. Πιαστήκαμαν μια μέρα με ντόπιους εργάτες. «Μας παίρτετε τη χαψιά μέσα απ' το στόμα. Ανάθεμα την κατάρα που σας έφερε» είπε ένας και ρίχτηκε σε μια παρέα, με τη βούρτσα που μπογιάτιζε. Πέσαμαν κι άλλοι, γινήκαμε δεμάτι. Δίκιο είχαν κι αυτοί, δίκιο κι εμείς. Αλλά πού να το βρούμε. Ποιο κλαρί το κάνει;

Σωτήρης Δημητρίου, Ν' ακούω καλά τ' όνομά σου, εκδ. Κέδρος, 1993

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Πώς συμπεριφέρονταν το αφεντικό στον αλλοδαπό και ποια τα συναισθήματά του ξένου απέναντι του;
2. Ποιες οι κατηγορίες των ντόπιων εργατών απέναντι στους αλλοδαπούς και ποια η άποψη του πρωταγωνιστή της ιστορίας;

ΑΣΚΗΣΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

- Να βρείτε τις δευτερεύουσες προτάσεις και τον συντακτικό τους ρόλο.
 - 1) Ένα μόνο με πονούσε, που ήμουν ακόμα μικρός.
 - 2) Είμαι βέβαιος ότι θα νικήσετε.
 - 3) Είμαι πρόθυμος να πληρώσω τη ζημιά.
 - 4) Φεύγω με την ελπίδα ότι θα ξαναγυρίσω.
 - 5) Δεν είχε καιρό να μας μιλήσει.
 - 6) Σπάνια το ήθελε αυτό, να μείνει μόνος.
 - 7) Δεν είχαν καμία ανησυχία μήπως ξαναφύγει.
 - 8) Δεν είμαι βέβαιος αν κατάλαβα καλά.
 - 9) Σταματούσαμε όπου βρίσκαμε νερό.
 - 10) Θα μας μείνει αξέχαστη η δύση που είδαμε χτες.

ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ